

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Літературознавчі студії

Випуск 37

Частина 1

У збірнику вміщено наукові праці викладачів, аспірантів, магістрів, у яких досліджуються актуальні питання сучасного літературознавства та компаративістики.

Для науковців, викладачів вищих навчальних закладів, гімназій, ліцеїв, учителів середніх шкіл, студентів.

ВІДПОВІДАЛЬНИЙ РЕДАКТОР	Г. Ф. Семенюк, д-р філол. наук, проф.
РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ	Н.М. Гаєвська, к.філол.н., проф., (заст. відпов. ред.); А.Б. Гуляк, д.філол.н., проф.; Л.М. Задорожна, д.філол.н., проф.; І.С. Заярна, д.філол.н., проф.; О.П. Івановська, д.філол.н., проф.; Ю.І. Ковалів, д.філол.н., проф.; О.Г. Астаф'єв, д.філол.н., проф.; Г.Ю. Мережинська, д.філол.н., проф.; А.К. Мойсієнко, д.філол.н., проф.; О.С. Снитко, д.філол.н., проф., Мегела І.П., д.філол.н., проф.
Адреса редколегії	01033, Київ-033, б-р Т. Шевченка, 14 Інститут філології; тел.: (38044) 239-34-71
Рекомендовано	Рекомендовано вченою радою Інституту філології 26.03.2013 року, протокол №8.
Зареєстровано	Міністерство юстиції України Свідцтво про державну реєстрацію, серія KB №16157-4629P від 11.12.2009 р. Постанова президії ВАК України протокол №1-05/5 від 01.07.10
Засновник та видавець	Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Інститут філології. Видавничий дім Дмитра Бурого
Адреса видавця	04080, Україна, м. Київ-80, а/с 41 Тел./факс: (044) 227-38-28, 227-38-48; www.burago.com.ua, e-mail: conf@graffiti.kiev.ua

Автори опублікованих матеріалів несуть повну відповідальність за підбір, точність наведених фактів, цитат, економіко-статистичних даних, власних імен та інших відомостей. Редколегія залишає за собою право скорочувати та редагувати подані матеріали. Рукописи та дискети не повертаються.

© Київський національний університет імені Тараса Шевченка,
ВІПЦ “Київський університет”, 2013

ХУДОЖНІ ОСОБЛИВОСТІ ФІЛОСОФСЬКОГО ТРАКТАТУ «ДАО ДЕ ЦЗІН»

У статті висвітлено художні особливості філософського трактату «Дао де цзін» на основі дослідження філософії даосизму та її впливу на світосприйняття давніх китайців.

Ключові слова: даосизм, природність, простота.

В статье рассматриваются художественные особенности философского трактата «Дао дэ цзин» сквозь призму исследования философии даосизма и ее влияния на мировосприятие древних китайцев.

Ключевые слова: даосизм, естественность, простота.

The article highlights the artistic features of philosophical treatise «Dao De Jing» based on research philosophy of Daoism and its impact on the worldview of the ancient Chinese.

Key words: Daoism, naturalness, simplicity.

Через відсутність повноцінної інформації в українському суспільстві склався стереотип сприйняття духовних цінностей Китаю (зокрема даосизму) як чогось екзотичного, віддаленого від повсякденного життя людини. Тому цікаво буде розглянути трактат «Дао де цзін» («道德经») – один із найвідоміших класичних філософських творів Китаю.

«Дао де цзін» («道德经») – настільки тонкий для розуміння трактат, де все знаходиться на рівні інтуїтивного розуміння, глибинного проникнення, що навіть Ван Бі (II ст.) найкращий із дослідників Лао-цзи, часто бачить у рядках лише поверховий зміст, відображаючи це в коментарях. Він навіть вкладає своє розуміння *Дао* в деякі параграфи, так що ми можемо сказати, що його коментар – це окремий філософський твір, хоча китайська традиція схильна вважати його лише додатком до основного канону.

Змістовим стрижнем даоської філософії є, як відомо, вчення про *Дао*.

«Даосизм має складне походження і два основних самостійних культурно-ідеологічних джерела: центрально-китайські натурфілософські вчення, від яких він запозичив чимало ідей і термінів, починаючи з *Дао та Де*, і космологічно-релігійні уявлення південних і східних регіонів Давнього Китаю» [Федоренко 1959, 178]. Проте, різноманіття культурно-ідеологічних джерел

даоської традиції визначило її структурну неоднорідність. Вона розпадається на два відносно самостійні, хоча і пов'язані між собою доктринною і термінологічною спільністю магістральні напрямки: філософський та релігійний. Перший складається із власне філософських вчень, що спрямовані на досягнення особистістю духовної досконалості. Другий - є сукупністю вчень, практик та вірувань, які націлені на набуття людиною безсмертя і її перетворення на особливий тип істоти, яка володіє надприродними властивостями і здібностями. «Релігійний напрямок стимулював даоське образотворче мистецтво і збагатив усю китайську художню творчість багатьма персонажами, образами і символами, пов'язаними з ідеєю безсмертя. Філософський напрямок також породив чимало символів для художніх творів. Але його вплив на національну творчу діяльність був незрівнянно більш значним і глибоким, ніж розширення репертуару її образотворчих засобів» [Федоренко 1959, 178].

Дао – це джерело і мета світу й усіх речей. Але це аж ніяк не означає, що *Дао* наповнене якимось певним значенням, у традиції Лао-цзи – це не поняття, а рух, наповнений силою *Де*, а його трактат «Дао де цзін» («道德经») – лиш послання цієї неназваної сили.

По суті, «Дао де цзін» («道德经») перекласти адекватно неможливо. Можна лише виразити своє відчуття від прочитаного. Говорити про те, що Лао-цзи пояснює, що таке *Дао*, буде не зовсім правильно. Лао-цзи створив «Дао де цзін» («道德经»), переклавши свої враження від сприйняття всесвіту на мовні символи. Але це не означає, що ніхто не здатен пізнати *Дао*. Це особливий підхід до «Дао де цзіну» («道德经») – езотеричний, навіть містичний. У цьому плані ми можемо говорити про неможливість зрозуміти *Дао* за допомогою розуму, міркувань. І тоді *Дао* не здатна зрозуміти людина, яка не пізнала свою природу, оскільки *Дао* є безформним і знаходиться ніби над природою. Побачити його неможливо, воно доступне лише в момент просвітлення.

Дао («Шлях道») – одна з першочергових і універсальних для усієї китайської філософії категорій. Вона використовувалась у теоретичних побудовах представників різноманітних філософських шкіл у різних значеннях. Цим пояснюється, зокрема, багатообразність її інтерпретацій і перекладів європейськими і українською мовами: «мораль», «правда», «підхід», «функція» тощо. Даосизм наполягав на гранично суб'єктивному сприйнятті і навколишньої дійсності, і форм вираження цього сприйняття, апріорно визнаючи естетичну цінність будь-яких художніх перекинувань зовнішнього вигляду предметів і явищ – ескізність, гіперболізація, пародійність, карикатурність, гротеск, якщо тільки вони виходять не з абстрактних фантазій художника, а із його розуміння внутрішнього змісту побаченого. «Є міра чи немає міри –

для них все одно; тільки б вдалося прилаштувати своє мистецтво до природи речей», – таку надзвичайно об'ємну оцінку даоським естетичним поглядам дав Сима Цянь [Меликсетов 2002, 26].

Незважаючи на той факт, що даоська філософія послідовно відстоює свободу художника-творця, було б помилкою вважати, що даосам давали повну і нічим не обмежену творчу свободу. По-перше, вона була доступною тільки особистості, яка володіла необхідним ступенем духовної досконалості. Ось чому китайські теоретики живопису, як і представники літературно-теоретичної думки доклали чимало зусиль для створення персонологічних класифікацій, у яких обговорювалися характеристики «справжнього» майстра і художника-«ремісника».

По-друге, на основі трактату, але значно пізніше, у процесі розвитку і шліфування даоського вчення були вироблені вимоги до художнього твору, які дозволяли відрізнити справжній твір мистецтва від підробок ремісників, які намагалися видати себе за творців, що досягнули *Дао*. Ці вимоги зводяться до чотирьох основних критеріїв: «природність» (自然), «простота» (朴), «духовність» (神) і «таємність / прихованість» (神秘).

«Природність» і «простота» як естетичні категорії мають спільну семантику і зміст. Вони обидві виходять з ідеї «великої краси *Дао*» як краси природи, якої не торкалася рука людини. Втручання людини в дику природу псує її красу. І так само використання художником у творчому процесі «штучного» негативно позначається на художніх здобутках його творів. У процесуальному плані під «штучним» розуміють передусім професійні навички і формальну майстерність художника, які, на думку даосів і подальших теоретиків, лише заважають його самовираженню.

В естетичному плані «штучним» є дотримання наявних схем, використання стандартних прийомів і образотворчих засобів, а також механічне копіювання зовнішнього вигляду предметів і явищ, особливо наданням ним зайвої, порівняно з «простою природою», монументальності та декоративності.

«Духовність» передбачає обов'язкову присутність у творі смислового підтексту, який передає внутрішній зміст того, що зображується. При цьому вкрай небажано, щоб співвідношення між зовнішнім формальним планом твору і його смисловим підтекстом будувалося за зразком співвідношення «зовнішнього» і «внутрішнього» природних речей і явищ, тобто давалося на рівні семантичних і образних асоціацій. Одночасно йому повинні бути притаманні незакінченість і недоговореність, оскільки, об'єктивуючи власну духовність, художник навмисно звужує і обмежує її, надаючи читачу і глядачу свободу в розумінні глибинного змісту своїх творів, виходячи вже з духовного досвіду.

«Таємність / прихованість» – категорія, що виникла вже в більш пізній даоській теоретичній і естетичній думці, хоча вона і спирається на фундаментальну філософську опозицію «наявності / буття», «відсутності / небуття» – (有无), де під у розуміється підоснова створення світу, що не має конкретних речових форм і за характеристиками збігається з космічним *Дао*. У подальшому в деяких похідних від древньої даоської філософії вчення у є безпосереднім «коренем» і субстанцією усього сущого. Застосована безпосередньо до художнього твору ця категорія означала передачу в ньому обох форм – «наявного» і «відсутнього» – буття, для чого використовувалися семіотичні лакуни – пауза в музичному або поетичному тексті, порожній простір у живописі або архітектурній композиції.

Даоські художні погляди та естетичні настанови, на відміну від конфуціанських, протягом багатьох століть не позначалися на стані національної творчої діяльності або ж стосувалися тих її видів, що не залишили речових доказів. Тому вважається, що вони набули практичного досвіду і концептуальної цілісності лише в III-IV ст., що відбулося під впливом усього комплексу вже відомих історико-політичних і культурно-ідеологічних факторів.

Вплив даоських художніх поглядів на творчу реальність уперше стає очевидним для поетичної практики і літературно-теоретичної думки на початку III ст. – майже одночасно з появою самостійної традиції авторської ліричної поезії й естетично-емоційного підходу до художньої творчості. Виділення авторської ліричної поезії пов'язується в старій китайській філології і в наукових літературознавчих дослідженнях із так званою *цзяньаньською поезією* – літературно-поетичним напрямком, центральними темами якого стали емоціональний світ людини і проблеми індивіда, взяті окремо в хаосі історико-політичних подій. Концептуалізуючи це явище та інші поетичні реалії свого часу, літературно-теоретична думка епохи Шести династій висуває тезу про сутність і призначення поезії як засобу вираження саме психоемоційного стану людини: «Почуття (情) є основою вишуканої словесності, а словесний візерунок – тілесна субстанція почуттів» (із трактату Лю Се «Різьблений дракон літературної думки»). Одночасно в естетично-емоціональному підході визнавалася і необхідність вираження в поетичному творі і волі його творця, а також була продовжена розробка формальних художніх критеріїв. До найважливіших із них належать вимоги відповідності ідейного наповнення і зовнішнього плану твору, гармонійності й узгодження всіх складових їх компонентів. Усі концептуальні положення і художні критерії, висунуті літературно-теоретичною думкою, були сприйняті та втілювалися у творах.

У трактаті «Дао де цзін» ми бачимо різну тематику окремих *чжанів* (章). Розгляньмо художні особливості твору на прикладі 45-го розділу:

大成若缺，其用不弊。大成若缺，其用不弊。大盈若冲，其用不穷。大直若屈，大巧若拙，大辩若讷。

Велика досконалість схожа на щось недовершене, але її дія не може бути порушена; велика наповненість схожа на порожнечу, але її дія невичерпна. Велика прямота схожа на кривизну; велика дотепність схожа на дурість; великий красномовець схожий на заїкуватого.

Пер. Ян Хін-шуна та Ж. Ліньова

У першому ж рядку бачимо, що велика завершеність (大成) порівнюється з недоліком (缺). Далі іде порівняння великої наповненості (大盈) з чимось порожнім (冲), велика чесність (大巧) подібна до брехні (拙), великий філософ (大辩) схожий на заїку (讷), тобто людину невеликого розуму. Саме тут автор застосовує метафору, тобто пише «заїка», а має на увазі людину невеликого розуму. Такий художній засіб як порівняння широко використовується у творі, у наведеному прикладі ми бачимо зіставлення чесності та брехні, філософа та людини невеликого розуму.

Отже, «Дао де цзін» («道德经») – це видатний філософський твір китайської літератури, непростий для розуміння трактат, де все знаходиться на рівні інтуїтивного розуміння, глибинного проникнення. Він насичений багатьма художніми засобами, адже в той час існували спеціальні вимоги для написання творів, які дозволяли відрізнити оригінал від підробок, які писали ремісники, що намагалися зрозуміти *Дао*. Ці вимоги зводилися до чотирьох основних критеріїв: «природність» (自然), «простота» (朴), «духовність» (神) і «таємність / прихованість» (神秘).

1. *Малявин В.В.* Китайская цивилизация / В.В. Малявин. – М.: Астрель, 2001. – 632 с. 2. *Меликсетов А.В.* История Китая / А.В. Меликсетов. – М.: Высшая школа, 2002. – 736 с. 3. *Федоренко М.Т.* Письменники сучасного Китаю / М.Т. Федоренко. – К.: Держвидав худ. літ., 1959. – 344 с. 4. Китайская литература // Философская Энциклопедия: в 5-х т./ [под ред. Ф.В. Константинова]. – М.: Сов. энциклопедия, 1960-1970. – Режим доступа: http://dic.academic.ru/dic.nsf/enc_literature/2303/Китайская 5. *Мао Дунь* // Большая советская энциклопедия: [сайт]. – Режим доступа: <http://bse.sci-lib.com/article073584.html>

ЗМІСТ

О.Г. Астаф'єв

- ІДЕЇ ГУМАНІЗМУ І РЕФОРМАЦІЇ У ТВОРАХ
ГЕРАСИМА СМОТРИЦЬКОГО І ХРИСТОФОРА ФІЛАЛЕТА 3

А.О. Акімова

- ХУДОЖНІ ОСОБЛИВОСТІ ФІЛОСОФСЬКОГО
ТРАКТАТУ «ДАО ДЕ ЦЗІН»..... 10

В.С. Афанасьєва

- АВАНГАРДИСТСЬКИЙ ТИП ТОНІЧНОГО ВІРША
В РАННІЙ ПОЕЗІЇ АНДРІЯ ЧУЖОГО. ДІАЛОГ З МИХАЙЛЕМ
СЕМЕНКОМ (НА ПРИКЛАДІ ВІРШІВ АНДРІЯ ЧУЖОГО
«МІЙ ПОРТРЕТ» ТА «МИ З СЕМЕНКОМ НА СМІТНИКУ»)..... 15

М.В. Бабенко

- ПОЕТИЧНА ФІЛОСОФІЗАЦІЯ ПЕРЕХІДНОЇ ДОБИ
(XX-XXI СТ.). 19

Н.В. Балан

- ПОЛІФУНКЦІОНАЛЬНІСТЬ МОТИВУ ДОРОГИ
В ПОВІСТІ К. МАККАРТІ «КОНІ, КОНІ...»..... 25

О.А. Бігун

- ТОПОС СВЯТОСТІ У ТВОРАХ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА 31

Н.Л. Білик

- ІНТЕРТЕКСТУАЛЬНИЙ ПРОСТІР РОМАНУ
М. ПРОДАНОВИЧА «САД У ВЕНЕЦІЇ» 37

Г.В. Бітківська

- ІНТЕРМЕДІАЛЬНІСТЬ СУЧАСНОГО УКРАЇНСЬКОГО
ЛІТЕРАТУРНОГО ЖУРНАЛУ: ДО ПОСТАНОВКИ ПРОБЛЕМИ. ... 42

Т.В. Бовсунівська

- КРИЗА КЛАСИЧНИХ ПОНЯТЬ У XXI СТ.: МІМЕСИС 49

О.С. Бойніцька

- МИНУЛЕ – ЦЕ ІНША КРАЇНА: ПЕРША АФГАНСЬКА ВІЙНА
В ІСТОРІОГРАФІЧНОМУ РОМАНІ ФІЛІПА ГЕНШЕРА
«ШОВКОВИЧНА ІМПЕРІЯ» 54

Бондарук Л. В.

- АРХЕТИПНА ПАРАДИГМА СИМВОЛІСТСЬКОГО
ХУДОЖНЬОГО ТЕКСТУ (НА МАТЕРІАЛІ РОМАНУ
МАРСЕЛЯ ПРУСТА “ІМЕНА КРАЇВ: ІМ’Я”) 61

О.В. Боронь	
ТАРАС ШЕВЧЕНКО І ЕЖЕН СЮ (ПРО ОДНЕ ІНТЕРТЕКСТУАЛЬНЕ ВІДСИЛАННЯ У ПОВІСТІ «НЕСЧАСТНЫЙ»)	66
М.В. Брацка	
АКСІОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ НАРОДНИХ ПОВІСТЕЙ ЮЗЕФА ІГНАЦІЯ КРАШЕВСЬКОГО	73
Н. Букіна	
МОТИВ РОДИННОГО ПРОКЛЯТТЯ В РОМАНІ ПЕТРА КРАЛЮКА «ШЕСТИДНЕВ, АБО КОРОНА ДОМУ ОСТРОЗЬКИХ»	80
Ю.М. Бумбур	
ПРОЯВИ АНТИСЕМІТИЗМУ В АМЕРИКАНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ ХІХ СТОЛІТТЯ	85
О. Векуа	
ЛІНА КОСТЕНКО – ПЕЙЗАЖИСТ	92
Я.В. Вільна	
ТВОРЧІСТЬ І. НЕЧУЯ-ЛЕВИЦЬКОГО 60-Х РОКІВ У КОНТЕКСТІ ЕСТЕТИЧНИХ ПОШУКІВ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ ХІХ СТ. (РОЛЬ ВНУТРІШНЬОГО МОНОЛОГУ)	100
О.М. Вінйчук	
ВЗАЄМОДІЯ ІСТОРИЗМУ ТА ТРАГІЗМУ В ДРАМАТУРГІЇ ЗИГМУНТА КРАСІНСЬКОГО	105
А.В. Войналович	
АНТИЧНІ АЛЮЗІЇ В ПОЕЗІЇ К. КАВАФІСА ТА М. ЗЕРОВА	111
М.В. Володарська	
КОНЦЕПТ «ДИТИНА» В НАЦІОНАЛЬНІЙ КАРТИНІ СВІТУ	117
Ю.В. Вишницкая	
СОВРЕМЕННЫЕ НАУЧНЫЕ КОНЦЕПЦИИ «ПРОЧТЕНИЯ» МИФОЛОГИЧЕСКИХ СЦЕНАРИЕВ: К ПРОБЛЕМЕ МЕТОДОЛОГИИ	130
Н.М. Гаєвська	
СВОЄРІДНІСТЬ МАЛОЇ ПРОЗИ НАТАЛІЇ КОБРІНСЬКОЇ	137
В.М. Гарнага	
ІНТЕРТЕКСТУАЛЬНИЙ КОНТЕКСТ РОМАНУ Л. СКРИПНИКА «ІНТЕЛІГЕНТ»	142
Б. Гончаренко	
АСИМІЛЯЦІЇ ЄВРЕЇВ У ТВОРЧОСТІ ПОЛЬСЬКИХ ТА УКРАЇНСЬКИХ ПОЗИТИВІСТІВ КІНЦЯ ХІХ СТ.	149

А.С. Гончаренко	
КОНЦЕПТ «МІСТА, ЩО ПРОМОВЛЯЄ» В УРБАНІСТИЧНІЙ НОВЕЛІСТИЦІ О.ГЕНРІ (НА МАТЕРІАЛІ ЦИКЛІВ «ГОЛОС ВЕЛИКОГО МІСТА» ТА «ЧОТИРИ МІЛЬЙОНИ»)	156
Р.Є. Гончаров	
ЛІРИКА М. СЕМЕНКА ЯК ПЕРЕХІДНЕ ХУДОЖНЬО-ЕСТЕТИЧНЕ ЯВИЩЕ	165
О.П. Горенко	
ГОРИЗОНТИ ДЕКОНСТРУКЦІЇ ІМЕНІ У РОМАНІ ДЖ. ГАРДНЕРА «ГРЕНДЕЛЬ»	174
Н.А. Городнюк	
СЕМІОТИЧНИЙ СТАТУС РЕЧІ У РОМАНІ А. МАРІЄНГОФА «ЦИНІКИ»	180
І.В. Грищенко	
СЮЖЕТИКА КАЗОК ПРО ІНОЕТНІЧНИХ ПРЕДСТАВНИКІВ У ЗАПИСКАХ ФОЛЬКЛОРИСТІВ ХІХ СТ.	186
А.О. Гудима	
ОБРАЗ СВЯТОСТІ У ТВОРЧОСТІ Т. ШЕВЧЕНКА: ПОЕМА «ТРИЗНА»	191
О.П. Гудзенко	
УКРАЇНСЬКА ДРАМАТУРГІЯ 20-Х РОКІВ ХХ СТ.: СТАНОВЛЕННЯ НОВИХ ВІРУВАНЬ	197
І.І. Даниленко	
«ПОДРАЖАНІЄ» ЯК ФОРМА ІНТЕРТЕКСТУАЛЬНОЇ ТВОРЧОСТІ В ПОЕТИЧНОМУ ДИСКУРСІ Т. ШЕВЧЕНКА	204
Ю.В. Джугастрянська	
АВТОР І ТВІР: СИНЕРГЕТИЧНИЙ АСПЕКТ ТВОРЧОГО ПРОЦЕСУ	209
Т.А. Динниченко	
РОМАН ЯК ЖАНР: ПРОБЛЕМИ ІНТЕРПРЕТАЦІЇ В ТВОРЧОСТІ АНДРЕ ЖІДА	215
О.В. Динь	
ПОЕЗІЯ РАУЛЯ ЧІЛАЧАВИ: МІЖ СВОЇМ І ЧУЖИМ	223
А.С. Діброва	
СИМВОЛІЧНА ОСНОВА ОНЕЙРИЧНИХ ОБРАЗІВ МАЛОЇ ПРОЗИ ХУН ІН (НА МАТЕРІАЛІ ОПОВІДАННЯ «ЧЕРВОНА БАБКА»)	230
М.І. Добоні	
НОВІ АСПЕКТИ БІОГРАФІЇ ПАВЛА БІЛЕЦЬКОГО-НОСЕНКА	235

А.А. Драгомирецький	
МЕЖКУЛЬТУРНА АДАПТАЦІЯ КАК ПРИНЦИП ПОСТРОЕНИЯ ХУДОЖЕСТВЕННОГО ПРОСТРАНСТВА В РОМАНЕ А. МАКИНА “ФРАНЦУЗСКОЕ ЗАВЕЩАНИЕ”	241
П.В. Дудченко	
ПОЕТИЧНА САМОБУТНІСТЬ РОМАНІВ Т. ПРАТЧЕТТА (НА МАТЕРІАЛІ ЦИКЛУ «ПЛАСКИЙ СВІТ»)	247
Л. Дядченко	
ФУНКЦІЯ ЖІНКИ ЯК МЕЖІ В МІФОПОЕТИЧНОМУ ПРОСТОРІ ЗБІРКИ «ТРАНСНІСТРІЯ» ТАРАСА ФЕДЮКА	252
С.О. Євтушенко	
ХУДОЖНЯ РЕЦЕПЦІЯ ТЕМАТИЧНИХ МОТИВІВ ДРАМАТУРГІІ Г. ІБСЕНА У ТВОРЧОСТІ Б. ГРІНЧЕНКА	259
О. Ємець	
ПСИХОАНАЛІТИЧНІ МОДЕЛІ В ХУДОЖНЬО-ІНТЕЛЕКТУАЛЬНІЙ СИСТЕМІ ПАНАСА МИРНОГО (НА МАТЕРІАЛІ ОПОВІДАННЯ «П'ЯНИЦЯ»)	264
В.О. Єршов	
ДИСКУРС ВОЛИНИ У МЕМУАРИСТИЦІ ТА ПУБЛІЦИСТИЦІ Ю.І. КРАШЕВСЬКОГО	272
В.А. Єфименко	
РОЗВИТОК ЖАНРУ ЛІТЕРАТУРНОЇ КАЗКИ: ВІД ДЖ.Ф.СТРАПАРОЛИ ДО ПИСЬМЕННИКІВ-ПОСТМОДЕРНІСТІВ	281
Н.Ю. Жлуктенко	
СТРУКТУРИ ЕКОТЕКСТУ В РОМАНІ Т. КОРАГЕСЕНА БОЙЛА «ЗАВІСА З ТОРТИЛІ»	287
І.В. Забіяка	
ВЗАЄМОВПЛИВИ МИСТЕЦТВА І НАУКИ: ПОЕТИЗМ, СЮРРЕАЛІЗМ / СТРУКТУРАЛІЗМ	295
О.С. Задорожна	
ДОЛЯ УКРАЇНИ У РОМАНІ МИХАЙЛА СТЕЛЬМАХА «ПРАВДА І КРИВДА» І РОМАНІ ОКСАНИ ЗАБУЖКО «МУЗЕЙ ПОКИНУТИХ СЕКРЕТІВ»	309
М. Иванова-Гиргинова	
РУССКАЯ РЕЖИССЕРСКАЯ ШКОЛА И БОЛГАРСКИЙ ТЕАТР (ПРЕДСТАВЛЕНИЯ И ОЖИДАНИЯ В ПЕРВЫЕ ДЕСЯТИЛЕТИЯ XX ВЕКА)	317

О.В. Іванова	
ПРОБЛЕМАТИКА РАННЬОЇ ДРАМАТУРГІЇ ІВАНА КОЧЕРГИ.....	324
О. Івановська, П. Івановський	
ЗВИЧАЄВЕ ПРАВО: МЕТОДОЛОГІЯ, ДЖЕРЕЛЬНА БАЗА, ТЕКСТОЛОГІЯ.....	332
Н.С. Івченко	
ОЗНАКИ КОСМОГОНІЗМУ В АРХАІЧНИХ МІФАХ КИТАЮ (МІФ ПРО ПАНЬГУ).....	337
О.В. Ільченко	
КОМПОЗИЦІЯ ВІРШОВАНОЇ ПРОЗИ ДНІПРОВОЇ ЧАЙКИ.....	342
Р.В. Камышников	
ВЫРАЖЕНИЕ ВОЕННОГО ОПЫТА В ПРОИЗВЕДЕНИЯХ АНГЛИЙСКИХ «ОКОПНЫХ» ПОЭТОВ 1914-1918 ГГ.....	347
Г.О. Канова	
САКРАЛІЗАЦІЯ ПРИРОДИ У РОМАНТИЧНІЙ ЛІРИЦІ: МІЖ ФІЛОСОФІЄЮ І ТЕОЛОГІЄЮ.....	353
Н.І. Кірова	
ПРОБЛЕМИ ПЕРЕКЛАДУ КИТАЙСЬКОГО ПОЕТИЧНОГО ТЕКСТУ УКРАЇНСЬКОЮ (НА ПРИКЛАДІ ПОЕЗІЇ ЛІ БО «ПІДНЯВШИСЬ НА ВЕЖУ ФЕНІКСІВ У ЦЗИНЬЛІНІ»).....	362
О.І. Кобчінська	
«ДІМ ЯК БЕЗДОМНІСТЬ» У РОМАНАХ ТАГАРА БЕН ДЖЕЛЛУНА «PARTIR» ТА «AU PAYS».....	369
Ю.І. Ковалів	
ТВОРЧА ПОРАЗКА АНДРІЯ ГОЛОВКА.....	376
Ю.А. Ковальчук	
КОРЕЯ В ЄВРОПЕЙСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ ПОДОРОЖЕЙ XVI СТ.	380
М.В. Ковінько	
КОНТРАВЕРСІЙНІСТЬ ТЛУМАЧЕННЯ СУЧАСНОЇ КАЗКИ-ПРИТЧІ (НА МАТЕРІАЛІ ТВОРУ ЕММИ АНДІЄВСЬКОЇ «ГОВОРЮЩА РИБА»).....	389
В.В. Коломісць, О.В. Іванова	
КОНФЛІКТИ І ХАРАКТЕРИ У ТРАГЕДІЇ ІВАНА КАРПЕНКА-КАРОГО «САВА ЧАЛИЙ».....	395
К.О. Кондратенко	
ТЕМАТИКА І ХУДОЖНІ ОСОБЛИВОСТІ МАНДРІВНОЇ ПРОЗИ А.Г. МАТОША.....	402

Л.М. Копаниця	
АВТОР І СЛОВО У СВІТІ ЛІТЕРАТУРИ: ТЕКСТУАЛЬНІ СТРАТЕГІЇ.....	406
І.І. Корнієнко	
ТЕОРІЯ ФОТОГРАФІЇ У КРИТИЧНОМУ ДИСКУРСІ ШАРЛЯ БОДЛЕРА	416
Н.В. Костенко	
ДО ЛІТЕРАТУРНИХ ДЖЕРЕЛ ДОЛЬНИКА МИХАЙЛЯ СЕМЕНКА (ДКЗ, ДК4). ФАКТОР Г. ГЕЙНЕ	421
А.В. Кузьманенко	
ПОЕТИКА ПРОСТОРУ У „КАМІННОМУ ГОСПОДАРІ” ЛЕСІ УКРАЇНКИ: КОМПАРАТИВНИЙ АСПЕКТ	431
М.М. Кулакова	
РОЗВИТОК ЗОРОВОЇ ПОЕЗІЇ В УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ	437
А. Кучинська	
ПОЕТИЧНЕ НОВАТОРСТВО РАННЬОЇ ЛІРИКИ ГО МОЖО	442
Т.Д. Лазаренко	
СУЧАСНІ ВЕКТОРИ ДОСЛІДЖЕННЯ ПРОБЛЕМИ ІДЕНТИЧНОСТІ В МУЛЬТИКУЛЬТУРНІЙ ЖІНОЧІЙ НОВЕЛІ США ОСТАННЬОЇ ТРЕТИНИ ХХ СТ.	447
О. Ларіна	
ОСОБЛИВОСТІ РОМАНТИЗМУ У КИТАЙСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ ПОЧ. ХХ СТ. (НА ПРИКЛАДІ П’ЄСИ ГО МОЖО “БОГІНІ”).	456
І.Д. Левчин	
РОЗВИТОК НОВОЇ ПОЕЗІЇ «ШЕ’РЕ НОУ» В ІРАНІ ПІСЛЯ ІСЛАМСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ.....	462
Т. Літвинчук	
ОБРАЗ МІСТА В УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ (МІСТО КИЇВСЬКИХ КНЯЗІВ І МІСТО ГІЛЬГАМЕША).....	467

Наукове видання

ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧІ СТУДІЇ

випуск 37
частина 1

Макет та комп'ютерне верстування: Є. Нестеренко

Підписано до друку 22.03.2013 р.
Формат 60 x 84 $\frac{1}{16}$. Папір офсетний. Гарнітура «Тип Таймс».
Обл.-вид. арк. 29,66. Ум.-друк. арк. 27,90. Наклад 300 прим. Зам. № 1239-1.

Видавничий дім Дмитра Бураго
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру ДК № 2212 від 13.06.2005 р.
04080, Україна, м. Київ-80, а/с 41
Тел./факс: (044) 227-38-48, 227-227-38-28; e-mail: conf@graffiti.kiev.ua
www.burago.com.ua